

A WHO globális magatartási kódexe az egészségügyi dolgozók nemzetközi toborzásáról

Az Egészségügyi Világszervezet hatvanharmadik Közgyűlése - WHA63.16
2010.május

Jelen dokumentum hivatalos verziójának az angol nyelvű dokumentum tekintendő, a magyar fordítás tájékoztató jellegű. A magyar fordítást a Semmelweis Egyetem Egészségügyi Menedzserképző Központja, a WHO Egészségügyi Emberi Erőforrás Fejlesztési Együttműködési Központja készítette a WHO Magyarországi Irodájának közreműködésével.

WHA63.16 – A WHO globális magatartási kódexe az egészségügyi dolgozók nemzetközi toborzásáról

Az Egészségügyi Világszervezet hatvanharmadik Közgyűlése,

Miután áttekintette a Titkárság egészségügyi dolgozók nemzetközi toborzásával foglalkozó jelentésének mellékletét képező, az egészségügyi dolgozók nemzetközi toborzásáról szóló globális magatartási kódexének felülvizsgált tervezetét¹

1.

ELFOGADJA az Alapokmány 23. cikkével összhangban „A WHO globális magatartási kódexe az egészségügyi dolgozók nemzetközi toborzásáról” című dokumentumot;

2.

RENDELKEZIK arról, hogy „A WHO globális magatartási kódexe az egészségügyi dolgozók nemzetközi toborzásáról” relevanciájára és hatékonyságára vonatkozó első felülvizsgálatot az Egészségügyi Világszervezet hatvannyolcadik Közgyűlése végezze el;

3.

FELKÉRI a főigazgatót, hogy:

(1)

minden lehetséges támogatást adjon meg a tagállamok részére „A WHO globális magatartási kódexe az egészségügyi dolgozók nemzetközi toborzásáról” végrehajtásához, úgy és akkor, amikor arra igény merül fel;

(2)

működjön együtt valamennyi, „A WHO globális magatartási kódexe az egészségügyi dolgozók nemzetközi toborzásáról” végrehajtásában és monitorozásában érdekelt féllel;

(3)

a tagállamokkal egyeztetve sürgősen dolgozza ki a minimális adatállományra, információcserére és „A WHO globális magatartási kódexe az egészségügyi dolgozók nemzetközi toborzásáról” végrehajtásáról szóló jelentésre vonatkozó iránymutatásokat;

(4)

amennyiben szükséges, az időszakos beszámolókra alapozva, és az első felülvizsgálat eredményeivel összhangban, indítványozza „A WHO globális magatartási kódexe az egészségügyi dolgozók nemzetközi toborzásáról” szövegének felülvizsgálatát, valamint a hatékony alkalmazásához szükséges intézkedéseket.

(Nyolcadik plenáris ülés 2010. május 21.
– „A” Bizottság, negyedik beszámoló)

¹ A63/8. dokumentum

Melléklet

A WHO globális magatartási kódexe az egészségügyi dolgozók nemzetközi toborzásáról

Preambulum

Az Egészségügyi Világszervezet tagállamai,

Felidézve a WHA57.19 sz. határozatot, amelyben az Egészségügyi Világszervezet Közgyűlése felkérte a főigazgatót, hogy a releváns partnerekkel egyeztetve dolgozza ki az egészségügyi dolgozók nemzetközi toborzására vonatkozó önkéntes magatartási kódexet;

Reagálva az Egészségügyi Emberi Erőforrással foglalkozó Első Globális Fórumon (Kampala, 2008. március 2-7.) elfogadott Kampalai Nyilatkozat felhívásaira, valamint a 2008-ban és 2009-ben közzétett G8 kommunikékre, melyek ösztönzik a WHO-t a magatartási kódex kidolgozására és elfogadására;

Tudatában az egészségügyi dolgozók világszintű hiányának, és elismerve hogy a megfelelő és rendelkezésre álló egészségügyi munkaerő alapvető fontosságú az integrált és hatékony egészségügyi rendszer működéséhez és az egészségügyi szolgáltatások nyújtásához;

Mély aggodalommal tekintve arra, hogy számos tagállamban a súlyos egészségügyi munkaerőhiány, beleértve a magasan képzett egészségügyi dolgozókat is, komoly fenyegetést jelent az egészségügyi rendszer teljesítményére, és hátrányosan befolyásolja az érintett országoknak a millenniumi fejlesztési célok, és egyéb, nemzetközileg elfogadott fejlesztési célok elérésére való képességét;

Hangsúlyozva, hogy a WHO globális magatartási kódexe az egészségügyi dolgozók nemzetközi toborzásáról legyen központi eleme az egészségügyi dolgozók migrációjával és az egészségügyi rendszerek megerősítésével kapcsolatos kihívásokra adott kétoldalú, nemzeti, regionális, és világszintű válaszoknak,

KÖVETKEZÉSKÉPPEN

A tagállamok ezennel megállapodnak az alábbi cikkekben, amelyek a cselekvés alapjául javasoltak.

1. cikk – Célok

Jelen Kódex céljai:

- (1) az egészségügyi dolgozók etikus nemzetközi toborzására vonatkozó önkéntes alapelvek és gyakorlatok létrehozása és támogatása, figyelembe véve mind a származási, mind a célországok, valamint a migráns egészségügyi dolgozók jogait, kötelezettségeit és elvárásait;
- (2) referencia szolgáltatása a tagállamok számára az egészségügyi dolgozók nemzetközi toborzásához szükséges jogi és intézményi keretrendszer létrehozásához vagy továbbfejlesztéséhez;
- (3) útmutatás nyújtása, amely - megfelelő esetben - használható a kétoldalú egyezmények és egyéb nemzetközi jogi eszközök létrehozásához és végrehajtásához;
- (4) a nemzetközi párbeszéd megkönnyítése és előmozdítása, valamint az együttműködés elősegítése az egészségügyi dolgozók etikus nemzetközi toborzásával kapcsolatos ügyekben, az egészségügyi rendszerek erősítésének részeként, különös tekintettel a fejlődő országok helyzetére.

2. cikk – Jelleg és hatály

2.1 A Kódex önkéntes. Alkalmazása mind a tagállamok, mind más érintett felek részére nyomatékosan ajánlott.

2.2 A Kódex hatálya globális, és útmutatóként kíván szolgálni a tagállamok számára az egészségügyi dolgozók nemzetközi toborzásában érintett felekkel történő együttműködés során. Ide tartoznak az egészségügyi dolgozók, a toborzással foglalkozók, a munkáltatók, az egészségügyi szakmai szervezetek, a releváns szubregionális, regionális és globális szervezetek - az állami és a magánszektorban egyaránt, beleértve a nem-kormányzati szervezeteket -, valamint minden más érintett személy.

2.3 A Kódex által megfogalmazott alapelvek az egészségügyi dolgozók nemzetközi toborzására oly módon alkalmazhatók, hogy megerősítsék a fejlődő országok, a gazdasági átalakuláson átmenő országok, valamint a kis szigetállamok egészségügyi rendszerét.

3. cikk – Vezérelvek

3.1 A béke és biztonság megvalósításához nélkülözhetetlen minden ember egészsége, mely az egyének és az államok legteljesebb együttműködésétől függ. A kormányok felelősek népességük egészségéért, ami kizárólag a megfelelő egészségügyi és szociális intézkedések biztosítása által valósítható meg. Nemzeti egészségügyi politikájuk kidolgozása és egymással való együttműködésük során a tagállamoknak - ahol helyénvaló - ajánlott a kódexet figyelembe venniük.

3.2 A globális egészségügyi helyzet védelme érdekében létfontosságú a jelenlegi és várható egészségügyi munkaerőhiány kezelése. Amennyiben a toborzást megfelelő módon kezelik, az egészségügyi személyzet nemzetközi migrációja nagyban hozzájárulhat az

A WHO globális magatartási kódexe az egészségügyi dolgozók nemzetközi toborzásáról

egészségügyi rendszerek fejlesztéséhez és erősítéséhez. Mindazonáltal az önkéntes nemzetközi alapelvek meghatározása és az egészségügyi dolgozók nemzetközi toborzására vonatkozó nemzeti politikák összehangolása kívánatos annak érdekében, hogy elősegítse az egészségügyi rendszereket világszerte méltányosan erősítő keretrendszerek létrejöttét, enyhítse az egészségügyi dolgozók migrációjának a fejlődő országok egészségügyi rendszereire gyakorolt negatív hatásait, és védje az egészségügyi dolgozók jogait.

3.3 Figyelembe kell venni az egyes országok sajátos szükségleteit és egyedi körülményeit, különös tekintettel a fejlődő országokra, valamint a gazdasági átalakuláson átmenő országokra, amelyek kiemelkedően sérülékenyek az egészségügyi munkaerőhiány szempontjából és/vagy csak korlátozott mértékben képesek e Kódex javaslatait megvalósítani. A fejlett országok a lehetséges kereteken belül nyújtsanak technikai és pénzügyi támogatást a fejlődő, valamint a gazdasági átalakuláson átmenő országok számára egészségügyi rendszereik erősítésére, ideértve az egészségügyi munkaerő fejlesztését is.

3.4 Annak érdekében, hogy a migráció származási országok egészségügyi rendszerére gyakorolt negatív hatásait enyhítsék, illetve annak pozitív hatásait maximalizálják, a tagállamoknak figyelembe kell venniük a származási országok lakosságának az elérhető legmagasabb színvonalú egészségügyi ellátásra vonatkozó jogát, illetve az egészségügyi dolgozók individuális jogát arra, hogy a vonatkozó jogszabályok betartásával bármely országból távozhassanak. Mindemellett a kódex egyetlen pontja sem értelmezhető úgy, hogy bármi módon korlátozni kívánná az egészségügyi dolgozók szabadságát arra, hogy az alkalmazandó jogszabályokkal összhangban olyan országba vándoroljanak, ahol befogadják és alkalmazzák őket.

3.5 Az egészségügyi dolgozók nemzetközi toborzását a transzparencia, a méltányosság, és a fejlődő országok egészségügyi rendszereinek fenntarthatóságát támogató alapelvekkel összhangban kell folytatni. A tagállamoknak minden egészségügyi dolgozóra vonatkozóan támogatni kell és tiszteletben kell tartani a tisztességes munkaügyi gyakorlatokat, vonatkozó nemzeti jogukkal és azon alkalmazandó nemzetközi jogi eszközökkel összhangban, melyeknek részesei. A migráns egészségügyi dolgozók alkalmazása és a velük való bánásmód vonatkozásában semmiféle jogellenes megkülönböztetés nem fordulhat elő.

3.6 A tagállamoknak a lehető legnagyobb mértékben törekedniük kell fenntartható egészségügyi munkaerő létrehozására, és annak érdekében kell dolgozniuk, hogy hatékony egészségügyi munkaerő-tervezési, oktatási, képzési és munkaerő-megtartási stratégiákat hozzanak létre, amelyek csökkentik a migráns egészségügyi dolgozók toborzása iránti szükségletüket. Az egészségügyi munkaerő erősítését szolgáló politikáknak és intézkedéseknek meg kell felelniük mindent ország sajátos feltételeinek, és a nemzeti fejlesztési programokba is integrálni kell azokat.

3.7 A Kódex céljainak megvalósításához szükséges a nemzeti és nemzetközi adatok hatékony gyűjtése, valamint az egészségügyi dolgozók nemzetközi toborzásával kapcsolatos kutatás és információ-megosztás.

3.8 A tagállamoknak elő kell mozdítaniuk az egészségügyi dolgozók körkörös migrációját annak érdekében, hogy a képességek és ismeretek mind a származási, mind a célországok javára elérhetőek legyenek.

4. cikk – Kötelezettségek, jogok és toborzási gyakorlat

4.1 Az egészségügyi dolgozóknak, az egészségügyi szakmai szervezeteknek, szakmai tanácsoknak és a toborzással foglalkozóknak teljes együttműködésre kell törekedniük a szabályozó hatóságokkal, a nemzeti és helyi hatóságokkal a betegek, az egészségügyi rendszerek és általában a társadalom érdekében.

4.2 A toborzással foglalkozóknak és munkáltatóknak a lehető legnagyobb mértékben tudatában kell lenniük annak a rendkívüli jogi felelősségnek, és figyelembe kell venniük azt, amellyel az egészségügyi dolgozók a saját országuk egészségügyi rendszere felé tartoznak, ideértve a korrekt és méltányos szolgáltatási szerződések megkötését, és nem törekedniük toborzásukra. Az egészségügyi dolgozóknak nyílnak és transzparensnek kell lenniük bármilyen szerződési kötelezettségüket illetően.

4.3 A tagállamoknak és egyéb érintett feleknek el kell fogadniuk, hogy az etikus nemzetközi toborzási gyakorlat az egészségügyi dolgozók számára biztosítja annak lehetőségét, hogy felmérhessék a munkalehetőségekkel járó előnyöket és kockázatokat, és időszerű, megfelelő tájékozottságon alapuló döntéseket tudjanak hozni.

4.4 A tagállamoknak a vonatkozó jogszabályoknak megfelelően a lehető legnagyobb mértékben gondoskodniuk kell arról, hogy a toborzással foglalkozók és munkáltatók korrekt és pártatlan toborzási és szerződtetési gyakorlatot kövessenek a migráns egészségügyi dolgozók alkalmazása során, és hogy a migráns egészségügyi dolgozók ne lehessenek illegális vagy csalárd magatartás áldozatai. A migráns egészségügyi dolgozók szerződtetése, előléptetése és bérezése objektív kritériumok alapján kell, hogy történjen, úgy mint a képzettségi szint, szakmai tapasztalat éveinek száma és a szakmai felkészültség mértéke, az adott országban képzett egészségügyi munkaerővel való egyenlő bánásmód alapján. A toborzással foglalkozóknak és munkáltatóknak a migráns egészségügyi dolgozók részére valamennyi számukra kínált egészségügyi pozícióról helytálló és pontos információt kell adniuk.

4.5 A tagállamoknak az alkalmazandó jogszabályoknak megfelelően, ideértve a releváns nemzetközi jogi eszközöket, melyeknek részesei, biztosítaniuk kell, hogy a migráns egészségügyi dolgozók a foglalkoztatás és a munkakörülmények minden vonatkozásában ugyanolyan jogokkal és kötelezettségekkel rendelkezzenek, mint az adott országban képzett egészségügyi munkaerő.

4.6. A tagállamoknak és egyéb érintett feleknek intézkedéseket kell elfogadniuk, hogy biztosítsák a migráns egészségügyi dolgozók számára a lehetőségeket és ösztönzőket annak érdekében, hogy megerősítsék szakmai képzésüket, képesítésüket, illetve előmeneteli lehetőségüket az adott országban képzett egészségügyi munkaerővel való egyenlő bánásmód alapján, az alkalmazandó jogszabályok szerint. Minden migráns egészségügyi dolgozó számára megfelelő beilleszkedést segítő és orientációs programokat kell nyújtani, amelyek képessé teszik őket arra, hogy a célország egészségügyi rendszerében biztonságosan és hatékonyan tevékenykedhessenek.

4.7 A toborzással foglalkozóknak és munkáltatóknak meg kell érteniük, hogy a Kódex egyformán vonatkozik az ideiglenes és az állandó munkára toborzott dolgozókra.

5. cikk – Az egészségügyi munkaerő fejlesztése és az egészségügyi rendszerek fenntarthatósága

5.1 A Kódex 3. cikkében lefektetett vezérelvvel összhangban, az egészségügyi dolgozók nemzetközi migrációjának a származási- és célországok egészségügyi rendszereire egyaránt előnyös hatással kell lennie. A célországokat a származási országokkal való együttműködésre ösztönözzük annak érdekében, hogy adott esetben fenntartsák és elősegítsék az egészségügyi emberi erőforrás fejlesztését és képzését. A tagállamoknak tartózkodniuk kell az egészségügyi dolgozók aktív toborzásától a kritikus egészségügyi munkaerő-hiánnyal küzdő fejlődő országokból.

5.2 A tagállamoknak ezt a Kódexet útmutatóként kell alkalmazniuk, amikor bilaterális és/vagy regionális és/vagy multilaterális egyezményeket hoznak létre, annak érdekében, hogy előmozdítsák a nemzetközi együttműködést és az egészségügyi dolgozók nemzetközi toborzásának koordinációját. Ezeknek az egyezményeknek figyelembe kell venniük a fejlődő, valamint a gazdasági átalakuláson átmenő országok szükségleteit a megfelelő intézkedések elfogadása által. Az ilyen intézkedések sorába tartozhatnak a hatékony és megfelelő technikai segítségnyújtás, az egészségügyi személyzet megtartásának támogatása, az egészségügyi dolgozók társadalmi és szakmai elismerése, az adott ország betegségprofiljának megfelelő képzések támogatása a származási országokban, ikerintézményi együttműködések egészségügyi létesítmények között, kapacitás-építés támogatása a megfelelő szabályozási keretek kidolgozása során, a szakképzéshez való hozzáférés, a technológia és készségek átadása, valamint az akár ideiglenes, akár tartós visszatérő migráció támogatása.

5.3 A tagállamoknak el kell ismerniük az országok közötti szakmai cserék és a külföldi munkavállalási és képzési lehetőségek értékét mind egészségügyi rendszereik, mind egészségügyi dolgozóik számára. A tagállamoknak mind a származási, mind a célországokban egyaránt ösztönözni és támogatni kell az egészségügyi dolgozókat abban, hogy külföldön szerzett munkatapasztalataikat hazájuk érdekében hasznosítsák.

5.4 Mivel az egészségügyi munkaerő a fenntartható egészségügyi rendszerek szempontjából központi szerepet tölt be, a tagállamoknak hatékony intézkedéseket kell hozniuk az adott ország sajátosságainak megfelelő egészségügyi munkaerő képzésére, megtartására és fenntartására, beleértve a legnagyobb szükségletű területeket is, egy bizonyítékokon alapuló egészségügyi munkaerő-tervre építve. Minden tagállamnak arra kell törekednie, hogy amennyire csak lehetséges, saját egészségügyi munkaerő-igényeit saját egészségügyi emberi erőforrására támaszkodva oldja meg.

5.5 A tagállamoknak meg kell fontolniuk oktatási intézményeik megerősítését az egészségügyi szakemberek képzési színvonalának emelése, és az aktuális egészségügyi szükségleteknek megfelelő innovatív tantervek kifejlesztése céljából. A tagállamoknak meg kell tenniük a szükséges lépéseket annak biztosítására, hogy az állami és a magánszektorban egyaránt megfelelő képzés folyjon.

5.6 A lakosság egészségügyi igényeire reagáló egészségügyi munkaerő létrehozása és megtartása érdekében a tagállamoknak meg kell fontolniuk az egészségügyi rendszer erősítését, az egészségügyi munkaerő-piac folyamatos figyelemmel kísérését, és az érintett felek közötti koordinációt célzó, hatékony intézkedések elfogadását és bevezetését. A

A WHO globális magatartási kódexe az egészségügyi dolgozók nemzetközi toborzásáról

tagállamoknak ágazatokat átfogó megközelítést kell alkalmazniuk ezen kérdések nemzeti egészségügyi és fejlesztési politikáik keretében való kezeléséhez.

5.7 A tagállamoknak meg kell fontolniuk olyan intézkedések elfogadását, amelyek célja az egészségügyi dolgozók egyenlőtlen földrajzi megoszlásának orvoslása, valamint az egészségügyi munkaerő megtartásának támogatása a nem megfelelően ellátott területeken. Ilyenek lehetnek például oktatási intézkedések, anyagi ösztönzők, szabályozási eszközök, valamint szociális és szakmai támogatás nyújtása.

6. cikk – Adatgyűjtés és kutatás

6.1 A tagállamoknak fel kell ismerniük, hogy az egészségügyi munkaerőre vonatkozó hatékony politikák és tervek kidolgozásához megalapozott bizonyítékok szükségesek.

6.2 Nemzeti egészségügyi rendszereik sajátosságait figyelembe véve, a tagállamok részére ajánlott az egészségügyi dolgozókra vonatkozó információs rendszer létrehozása vagy megerősítése, továbbá fenntartása – a helyzettől függően –, az egészségügyi dolgozók migrációjára, és a migrációnak az egészségügyi rendszerekre kifejtett hatására vonatkozóan is. A tagállamokat ösztönözzük, hogy gyűjtsék, elemezzék és alakítsák át az adatokat hatékony egészségügyi munkaerő-politikákká és tervezéssé.

6.3 A tagállamokat biztatjuk, hogy hozzanak létre vagy erősítsék meg az egészségügyi dolgozók migrációjára vonatkozó kutatási programokat, és ezeket a kutatási programokat partnerségeken keresztül koordinálják nemzeti, szubnacionális, regionális és nemzetközi szinten.

6.4 A WHO-t ösztönözzük, hogy a releváns nemzetközi szervezetekkel, valamint a tagállamokkal együttműködve, a lehetőségekhez mérten biztosítsa, hogy összehasonlítható és megbízható adatokat állítsanak elő és gyűjtsenek a 6.2 és 6.3 pontnak megfelelően a folyamatos monitorozás, elemzés és szakpolitika-alkotás céljaira.

7. cikk – Információcsere

7.1 A tagállamokat ösztönözzük arra, hogy az adott helyzetnek és az ország jogszabályainak megfelelő módon támogassák az egészségügyi dolgozók nemzetközi migrációjára és az egészségügyi rendszerekre vonatkozó információcsere kialakítását és erősítését, nemzeti és nemzetközi szinten, állami ügynökségek, akadémiai- és kutatóintézetek, egészségügyi szakmai szervezetek, valamint kormányzati és nem-kormányzati szubregionális, regionális és nemzetközi szervezetek közreműködésével.

7.2 A Kódex szempontjából releváns információcsere támogatása és előmozdítása érdekében minden tagállamnak a lehetséges mértékig:

- (a) progresszív módon létre kell hoznia és fenn kell tartania az egészségügyi dolgozók toborzásával és migrációjával kapcsolatos törvények és rendeletek naprakész adatbázisát, és – ahol ez helyénvaló – a végrehajtásukra vonatkozó információt is;

A WHO globális magatartási kódexe az egészségügyi dolgozók nemzetközi toborzásáról

(b) progresszív módon ki kell alakítania, és naprakészen kell tartania a 6.2 pontban foglaltaknak megfelelően az egészségügyi dolgozókra vonatkozó információs rendszerekből származó adatokat; és

(c) a fenti (a) és (b) alpontok szerint gyűjtött adatokat háromévente el kell juttatnia a WHO Titkárságának, kezdve az első jelentéssel a Kódex Közgyűlés általi elfogadásától számított két éven belül.

7.3 A nemzetközi szintű kommunikáció céljaira minden tagállamnak – az esetében helyénvaló módon – ki kell neveznie az egészségügyi dolgozók migrációjára és a Kódex végrehajtására vonatkozó információcseréért felelős nemzeti hatóságot. Azon államoknak, amelyek ily módon hatóságot neveznek ki, értesíteniük kell erről a WHO-t. A kijelölt nemzeti hatóságnak felhatalmazást kell kapnia arra, hogy vagy közvetlenül, vagy az adott ország törvényeinek és rendeleteinek megfelelő módon kommunikációt folytathasson a többi tagállam kijelölt nemzeti hatóságaival, a WHO Titkársággal, és az egyéb érintett regionális valamint nemzetközi szervezetek képviselőivel, illetve hogy jelentéseket és egyéb információkat nyújtson be a WHO Titkárságnak a 7.2 (c) alpont és a 9.1 pont értelmében.

7.4 A fenti, 7.3 pont értelmében kijelölt nemzeti hatóságokról a WHO nyilvántartást készít, azt karbantartja, és nyilvánosan elérhetővé teszi.

8. cikk – A Kódex végrehajtása

8.1 A tagállamokat ösztönözzük, hogy tegyék nyilvánosan elérhetővé és hajtsák végre a Kódexet a 2.2 cikkben megnevezett valamennyi érdekelt féllel közösen, nemzeti és nemzeti szint alatti kötelezettségeiknek megfelelően.

8.2 A tagállamokat biztatjuk, hogy a Kódexben foglaltakat építsék be alkalmazandó jogszabályaikba és politikáikba.

8.3 A tagállamokat ösztönözzük, hogy az adott helyzetnek megfelelően konzultáljanak a 2.2 cikkben megnevezett minden érdekelt féllel a döntéshozatali folyamatok során, és az egészségügyi dolgozók nemzetközi toborzásával kapcsolatos egyéb tevékenységekbe is vonják be őket.

8.4 A 2.2 cikkben megnevezett minden érdekelt félnek egyénileg és közösen is törekednie kell a Kódexben foglalt célok megvalósítására. A Kódexhez minden érdekelt félnek tartania kell magát, függetlenül attól, hogy a többi fél milyen mértékben képes ezt megvalósítani. A toborzással foglalkozóknak és munkáltatóknak együtt kell működniük a Kódex előírásainak betartásában és támogatniuk kell a Kódexben kifejtett vezérelvek megvalósulását, függetlenül attól, hogy egy adott tagállam milyen mértékben képes a Kódex végrehajtására.

8.5 A tagállamoknak - a lehető legnagyobb mértékig és jogi felelősségüknek megfelelően - az illetékes érdekelttel együttműködve, egy rendszeres időközönként frissített nyilvántartást kell vezetniük a joghatóságuk alá tartozó, és a kompetens hatóságok által tevékenységfolytatásra feljogosított összes toborzással foglalkozóról.

A WHO globális magatartási kódexe az egészségügyi dolgozók nemzetközi toborzásáról

8.6 A tagállamoknak - amennyire lehetséges - a toborzó ügynökségek körében ösztönözniük és támogatniuk kell a jó gyakorlatokat azáltal, hogy kizárólag olyan ügynökségek szolgáltatásait veszik igénybe, amelyek megfelelnek a Kódex vezérelveinek.

8.7 A tagállamokat ösztönözzük a kritikus egészségügyi munkaerőhiánnyal küzdő országokban végzett aktív nemzetközi toborzó tevékenység megfigyelésére és mértékének felmérésére, valamint a körkörös migráció elterjedtségének és hatásainak felmérésére.

9. cikk – Monitorozás és intézményi rendelkezések

9.1 A 7.2 (c) alpontban foglaltaknak megfelelően a tagállamoknak rendszeresen jelentést kell készíteniük a meghozott intézkedésekről, elért eredményekről, a jelentkező nehézségekről, valamint a tanulságokról.

9.2 A Főigazgatónak folyamatosan nyomon kell követnie a Kódex végrehajtását a kijelölt nemzeti hatóságoktól kapott - 7.3 és 9.1 cikkek szerinti - időszakos jelentések, valamint egyéb, kompetens források alapján, továbbá időszakosan jelentést kell tennie az Egészségügyi Világszervezet Közgyűlésének a Kódex hatékonyságáról a benne foglalt célok elérését illetően, illetve javaslatokat kell megfogalmaznia annak továbbfejlesztésére. Ez a jelentés a 7.2 cikk (c) alpontjának megfelelően kerül benyújtásra.

9.3 A Főigazgató:

(a) támogatja az információcsere-rendszert és a 7. cikkben megnevezett kijelölt nemzeti hatóságok hálózatát;

(b) iránymutatásokat fejleszt ki és ajánlásokat fogalmaz meg a Kódexben meghatározott gyakorlatokra és eljárásokra, valamint közös programokra és intézkedésekre vonatkozóan; és

(c) kapcsolatot tart az Egyesült Nemzetekkel, a Nemzetközi Munkaügyi Szervezettel, a Nemzetközi Migrációs Szervezettel, valamint az egyéb, kompetens regionális és nemzetközi szervezetekkel és érintett, nem-kormányzati szervezetekkel a Kódex végrehajtásának támogatása céljából.

9.4 A WHO Titkársága tekintetbe veheti a 2.2 pontban megnevezett érintett felek jelentéseit a Kódexben foglaltak megvalósítására vonatkozó intézkedéseikről.

9.5 Az Egészségügyi Világszervezet Közgyűlése időszakosan felülvizsgálja a Kódex relevanciáját és hatékonyságát. A Kódexet egy dinamikus szövegnek kell tekinteni, amely igény szerint frissítendő.

10. cikk – Partnerségek, technikai együttműködés és pénzügyi támogatás

10.1 A tagállamoknak és egyéb érintett feleknek közvetlenül, vagy kompetens nemzetközi szervezetek révén, együtt kell működniük annak érdekében, hogy megerősítsék a Kódexben foglalt célok megvalósításához szükséges kapacitásukat.

A WHO globális magatartási kódexe az egészségügyi dolgozók nemzetközi toborzásáról

10.2 A nemzetközi szervezeteket, nemzetközi donorszervezeteket, pénzügyi és fejlesztési intézményeket és egyéb releváns szervezeteket ösztönözzük, hogy technikai és pénzügyi segítséget nyújtva járuljanak hozzá a Kódex végrehajtásához, valamint támogassák az egészségügyi rendszerek erősítését a fejlődő, vagy gazdasági átalakuláson átmenő országokban, ahol kritikus egészségügyi munkaerőhiány tapasztalható, és/vagy csak korlátozott kapacitások állnak rendelkezésre a Kódexben foglalt célok megvalósítására. Az ilyen és egyéb szervezeteket biztatni kell a kritikus egészségügyi munkaerőhiánnyal küzdő országokkal való együttműködésre, és arra, hogy vállalják annak biztosítását, hogy a betegség-specifikus beavatkozások céljaira nyújtott pénzalapokat az egészségügyi rendszerek kapacitásainak megerősítésére használják, beleértve az egészségügyi munkaerő fejlesztését.

10.3 A tagállamokat ösztönözni kell, hogy - akár önállóan, akár a nemzeti vagy regionális szervezetekkel, donorszervekkel és egyéb, releváns testületekkel való elkötelezettségük keretében - a fejlődő és a gazdasági átalakuláson átmenő országok számára technikai és pénzügyi támogatást nyújtsanak az egészségügyi rendszereik kapacitásainak megerősítése céljából, ideértve az egészségügyi munkaerő fejlesztését az adott országokban.